

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 77/2024-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivanou Zmekovou, PhD., Zámocká 18, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/58/2022 z 28. septembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 13. decembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/58/2022 z 28. septembra 2023. Sťažovateľ tiež navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie a rozhodnutie. Sťažovateľ si zároveň uplatňuje aj náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Okresný súd Trnava ako súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 25CbZm/11/2018-112 z 11. februára 2020 v znení opravného uznesenia č. k. 25CbZm/11/2018-136 z 24. februára 2020 vo výroku I uložil žalovanému v 2. rade (sťažovateľ) povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 47 694,39 eur, zmenkové úroky vo výške 6 % ročne zo zmenkovej sumy 47 694,39 eur od 12. augusta 2015 do zaplatenia, zmenkovú odmenu vo výške 158,98 eur do troch dní s tým, že v rozsahu jeho plnenia zaniká povinnosť plniť žalovanej v 1. rade uložená platobným rozkazom okresného súdu č. k. 25CbZm/11/2018-31 z 2. októbra 2018 a v rozsahu plnenia žalovanou v 1. rade zaniká povinnosť plniť žalovanému v 2. rade uložená týmto rozsudkom; vo výroku II

uložil žalovanému v 2. rade povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 % s tým, že v rozsahu jeho plnenia zaniká povinnosť plniť žalovanej v 1. rade uložená platobným rozkazom okresného súdu č. k. 25CbZm/11/2018-31 z 2. októbra 2018 a v rozsahu plnenia žalovanou v 1. rade zaniká povinnosť plniť žalovanému v 2. rade uložená predmetným rozsudkom a osobitným uznesením o výške náhrady trov konania, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

Na odvolanie žalovaného v 2. rade (sťažovateľa) Krajský súd v Trnave ako odvolací súd rozsudkom č. k. 31CoZm/3/2020-221 z 8. februára 2022 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s jeho opravným uznesením s tým, že žalobkyni priznal proti žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote žalovaný v 2. rade (sťažovateľ) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil jednak § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa sťažovateľa tiež napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočívalo v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená [a teda svoje dovolanie odôvodnil aj § 421 ods. 1 písm. b) CSP].

Najvyšší súd napadnutým rozhodnutím dovolanie sťažovateľa zamietol a žalobkyni proti nemu priznal aj náhradu trov dovolacieho konania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti zhrnul viaceré námietky proti napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu. Týkali sa obsahu pojmu „vedome na škodu dlžníka“, akcesority zmenky k hlavnému záväzku, práva na vyplnenie bianko zmenky a premlčania tohto práva.

4. K svojej prvej námietke sťažovateľ uviedol, že žalobkyňa, resp. jej právny predchodca nadobudli zmenku tak, že najskôr uzatvorili so žalovanou v 1. rade a sťažovateľom leasingovú zmluvu, ktorej súčasťou bola aj bianko zmenka, a následne túto bianko zmenku premenili na zmenku doplnením chýbajúcich údajov. Pri doplnení chýbajúcich údajov však podľa sťažovateľa došlo k vedomému konaniu na škodu dlžníka, pretože týmto spôsobom bolo nahradené uplatňovanie nárokov proti poisťovni a zároveň došlo k obohateniu žalobkyne na úkor dlžníkov, keďže táto si zároveň ponechala vlastnícke právo k predmetu leasingu. Sťažovateľ ešte doplnil, že konajúce súdy sa počas celého konania relevantným spôsobom nevyrovnali s okolnosťou, že žalobkyňa si vyčíslila všetky svoje finančné nároky v zmenke a zároveň si ponechala vlastnícke právo k predmetu leasingu, čím malo dôjsť k jej obohateniu na úkor dlžníka.

5. K akcesorite sťažovateľ uviedol, že z uzatvorenej zmluvy o vyplnení a použití bianko zmenky je zrejmé, že ide o akcesorický záväzok na zabezpečenie záväzkov z leasingovej zmluvy č. LZC/13/50068 (čo potvrdzuje aj znenie jej článku 11) a prejav vôle žalovaného k tomuto účinku aj smeroval, pričom žalobkyňa si uplatňuje zmenku ako samostatný nový záväzok, čo výrazným spôsobom zhoršuje postavenie sťažovateľa. Sťažovateľ teda konštatoval, že žalobkyňa (resp. je právny predchodca) sofistikovaným konaním (vytvorením zmluvného dokumentu – dohody

o vyplnení a použití bianko zmeniek) uviedla sťažovateľa do omylu, čo sa týka účelu zmenky a spôsobu jej vyplnenia, keďže vytvorila zdanie, že ide o akcesorický záväzok. Následne si ale svoj nárok uplatňovala ako nový záväzok a od súdu žiadala, aby na uzatvorené zmluvné dokumenty neprihliadal. V tomto kontexte sťažovateľ poukázal na to, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu síce obsahuje záver, že vzťah zmenky k hlavnému (kauzálnemu) záväzku nemá akcesorický a ani subsidiárny charakter, avšak absentuje záver, či túto jeho povahu je alebo nie je možné meniť dohodou strán.

6. K vyplneniu samotnej bianko zmenky sťažovateľ uviedol, že právo na jej vyplnenie je majetkovým právom, ale nie je totožné s vlastníckym právom (samotný odvolací súd potvrdzuje, že ide o právo *sui generis*), pričom všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho sa premlčujú (§ 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka), z čoho podľa všetkých zásad logiky vyplýva, že aj právo na vyplnenie bianko zmenky sa premlčuje. Sťažovateľ okrem toho poukázal na prípadné praktické dôsledky záverov o nepremlčateľnosti vyplňovacieho práva. Podľa zmluvy o vyplnení a použití bianko zmeniek č. C/13/50068/3 boli vystavené bianko zmenky dve. Právny predchodca žalobkyne jednu z nich vyplnil, avšak druhú nevrátil ani žalovanej v 1. rade a ani sťažovateľovi. Má ju stále k dispozícii. Ak si osvojíme názor, že vyplňovacie právo je nepremlčateľné, tak ju môže vyplniť kedykoľvek na prakticky ľubovoľnú sumu, keďže nemusí preukazovať žiadny príčinný vzťah. Sťažovateľ by sa tak do konca svojho života stal finančným rukojemníkom žalobkyne.

7. Napokon sťažovateľ poukázal aj na skutočnosť, že zmenka bola vyplnená excesným spôsobom v rozpore s dohodou o vyplnení a použití bianko zmenky. Suma na bianko zmenke mala byť vyplnená k stavu k ukončeniu leasingovej zmluvy. Žalobkyňa tvrdila, že zmluvy vyplnila podľa bodu 9.4. všeobecných podmienok, avšak aj tento bod hovorí o záväzkoch do doby predčasného ukončenia leasingovej zmluvy. Samotný právny predchodca žalobkyne na s. 6 svojho vyjadrenia z 9. augusta 2019 uviedol, že leasingovú zmluvu ukončil k 31. januáru 2014 a táto skutočnosť bola v konaní nesporná. Žalobkyňa pritom zaslala záverečné finančné vysporiadanie až 11. mája 2015, teda viac ako rok po ukončení zmluvy. Pritom sama uvádzala, že zmenkovú sumu okrem iného tvoria aj úroky z omeškania od splatnosti záverečného finančného vysporiadania po splatnosť zmenky v sume 2 668,50 eur. Je teda nepochybné, že žalobkyňa do zmenkovej sumy započítala aj úroky z omeškania od splatnosti záverečného finančného vysporiadania po splatnosť zmenky, t. j. nároky, ktoré si nárokovala za obdobie po takmer 1,5 roku od ukončenia leasingovej zmluvy. Je preto nepochybné, že zmenková suma bola vyplnená excesným spôsobom na škodu dlžníka, pričom v rámci súdneho konania nedošlo k relevantnému vysporiadaniu sa s touto skutočnosťou.

8. Už uvedené námietky podľa sťažovateľa preukazujú, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie, pretože napadnuté rozhodnutie nezohľadňuje a ani len nereaguje na tvrdenia a zásadné argumenty sťažovateľa a predložené dôkazy. Považuje ho preto za arbitrárne, nezákonné a protiústavne.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu.

10. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti, ako aj vo svojom dovolaní predkladá argumentáciu, ktorou spochybňoval povinnosť zaplatiť zmenkovú pohľadávku z dôvodov, ktoré ale priamo nesúviseli so samotnou zmenkou. Išlo o námietky týkajúce sa náhrady škody proti zmenkovému veriteľovi, akcesority zmenky k hlavnému záväzku, resp. excesného vyplnenia bianko zmenky zmenkovým veriteľom a premlčania. Svoje dovolacie dôvody sťažovateľ podriadil pod dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pričom najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí dospel k záveru, že prípustnosť dovolania sťažovateľa podľa § 420 písm. f) CSP nie je procesne daná a vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolanie nie je dôvodné.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP:

12. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd dospel k záveru, že prípustnosť takého dovolania nie je daná. Najvyšší súd pritom uviedol, že už okresný súd ustálil, že žalovaní nepreukázali zánik ich povinností zo zmenky, a preto žalobnému návrhu vyhovel. Najvyšší súd konkrétne v napadnutom rozhodnutí uviedol: *„Po ustálení skutkového stavu okresný súd podrobne vec a predložené listiny právne zhodnotil a v dostatočnom rozsahu odôvodnil s tým, že nevezhliadol dôvodným žiadny argument procesnej obrany týkajúci sa akcesority zmenky s hlavným záväzkom; uvedením žalovaných do omylu pri podpisovaní dokumentov; premlčania žalovaných nárokov, ako aj vecnej legitímácie strán sporu. Odvolací súd sa postupom podľa § 387 ods. 2 CSP stotožnil s rozhodnutím okresného súdu a na doplnenie správnosti záverov konajúceho súdu prvej inštancie v bodoch 48., 50., 51., 56. a 57. napadnutého rozhodnutia precizoval výklad zmenky a zmenkového inštitútu z teoretickej časti, ktorý aplikoval na súdenu vec v bode 47. ohľadom zmenkového ručenia; v bodoch 48. a 53. ohľadom akcesority zmenky voči hlavnému záväzku z leasingovej zmluvy; v bode 51. a 52. ohľadom premlčania a excesu vyplňovacieho práva; v bode 55. ohľadom skúmania omylu pri podpisovaní listinných dôkazov a napokon novôt uplatnených v odvolaní pri skúmaní skutočného prejavu vôle žalobkyne pri podpisovaní dohody o vystavení a vyplnení blankozmenky (body 60. až 62. napádaného rozsudku). Odvolací súd sa týmto opakovane vyjadril k námietkam žalovaného 2/ predneseným v konaní pred súdom prvej inštancie, kedy vyššie uvedené odvolacie námietky boli formulované aj ako námietky dovolacie.“* Najvyšší súd tiež zdôraznil, že v dovolacom konaní nemôže vykonávať dokazovanie, a preto nemôže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil. Zároveň dovolací súd odkázal na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/46/2017 a obdobne aj sp. zn. 4Obdo/41/2017, v ktorom uviedol, že *„súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán. Ak súd teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, lebo to nemožno považovať za znemožnenie*

uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení“.

13. Najvyšší súd teda v napadnutom uznesení neopakoval a ani neparafrázoval konkrétne úseky argumentácie, ktorou odvolací súd odpovedal na sťažovateľove námietky. Najvyšší súd iba odkázal na konkrétne body odôvodnenia odvolacieho súdu, v ktorých sa tento vysporiadal s jednotlivými námietkami sťažovateľa. Najvyšší súd v tomto ohľade konštatoval, že odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia, a preto toto odôvodnenie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia.

14. K samotnej akcesorite pritom odvolací súd (v bode 53 odôvodnenia svojho rozsudku) uviedol, že hoci v predmetnom prípade mala zmenka zaist'ovaciú funkciu, táto funkcia ale neznamená, že zmenkový záväzok ako taký je zaist'ovacím záväzkom, pretože pri zmenke pri zániku zaisteného (kauzálneho) záväzku nedochádza *ex lege* aj k zániku zmenkového záväzku. Zmenka má totiž svoj samostatný právny dôvod vzniku, ktorým je jej emisia, a preto si takpovediac žije vlastným režimom nezávislým od kauzálneho záväzku (por. JABLONKA, B. *Zákon zmenkový a šekový. Komentár*. Wolters Kluwer : Bratislava, 2017, s. 107.). Sťažovateľ síce vo svojej ústavnej sťažnosti uznal, že napadnuté rozhodnutie dovolacieho súdu obsahovalo záver, že vzťah zmenky k hlavnému záväzku nemá akcesorický a ani subsidiárny charakter, ale chýbalo mu hodnotenie dovolacieho súdu, či túto povahu zmenky nie je možné meniť dohodou strán. Takéto hodnotenie by ale podľa ústavného súdu bolo obsolentné, pretože táto povaha zmenky je jej definičným znakom, resp. ako už bolo uvedené, aj právnym dôvodom vzniku zmenky je jej emisia. Navyše, ako odvolací súd (v bode 51 odôvodnenia svojho rozsudku) vo vzťahu k námietke premlčania uviedol, vyplňovacie právo uplatňuje majiteľ zmenky vo svoj prospech, pričom nevykonáva žiadny úkon vo vzťahu k zmenkovému dlžníkovi ako tretej osobe, to znamená, že z hľadiska civilného práva nie je možné hovoriť o zročnosti vyplňovacieho práva, teda vyplňovacie právo sa nemôže premlčať, keďže nedozrelo, pretože nezačala plynúť premlčacia lehota. Ak teda vykonáva zmenkový veriteľ vyplňovacie právo k biano zmenke vo svoj prospech bez ingerencie zmenkového dlžníka, akákoľvek dohoda strán v rámci iných právnych vzťahov nemá v tomto kontexte žiadnu relevanciu. Takisto tvrdenia sťažovateľa o tom, že ho právny predchodca žalobkyne uviedol do omylu, čo sa týka podpisu zmenky, popierajú samotnú podstatu zmenkových záväzkov. Zmenkový záväzok sa totiž v zmysle zásady tzv. zmenkovej prísnosti nemôže interpretovať s ohľadom na vôľu účastníkov zmenkového vzťahu (bod 55 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu).

15. Odkazy na konkrétne body odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu (okrem tých uvedených v predošlom bode aj ďalšie k premlčaniu a excesnému vyplneniu zmenky), ktoré uviedol v napadnutom rozhodnutí dovolací súd, efektívne vyvrátili existenciu dovolacieho dôvodu sťažovateľa podľa § 420 písm. f) CSP.

16. Ústavný súd v tomto kontexte dopĺňa k námietke sťažovateľa týkajúcej sa náhrady škody proti zmenkovému veriteľovi, že odvolací súd (bod 64 odôvodnenia jeho rozsudku) uviedol, že ešte okresný súd správne stanovil, že predmetom konania v tomto prípade nebola náhrada škody na motorovom vozidle, ale zaplatenie zmenkovej sumy s príslušenstvom. Akékoľvek ďalšie z kontextu vytrhnuté závery okresného súdu nie sú spôsobilé spochybniť už uvedené konštatovanie.

17. Ústavný súd uznáva, že postup najvyššieho súdu, keď v napadnutom rozhodnutí prakticky iba odkázal na čísla bodov odôvodnenia odvolacieho súdu, sa nejaví ako ideálny, no takýto postup bol

v predmetnom prípade vyvolaný dovolacou argumentáciou sťažovateľa, ktorá verne kopírovala jeho odvoláciu argumentáciu bez toho, aby reflektovala relevantné odpovede, ktorými na túto odvoláciu argumentáciu odpovedal odvolací súd. Ústavný súd v tomto kontexte ešte podotýka, že sťažovateľ ani vo svojej ústavnej sťažnosti nezorganizoval svoje argumenty do námietok proti tomu, ako sa vysporiadal dovolací súd s jeho dovolacími dôvodmi [§ 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP], ale zotrval na pôdoryse svojich dovolacích námietok (škoda dlžníka, akcesorita zmenky k hlavnému záväzku, excesné vyplnenie bianko zmenky a premlčanie tohto práva).

18. Z už uvedených bodov teda vyplýva, že najvyšší súd relevantným spôsobom vysvetlil, prečo nebola daná prípustnosť dovolania sťažovateľa podľa § 420 písm. f) CSP, a preto neobstojí tvrdenie sťažovateľa, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nezohľadňuje a ani len nereaguje na tvrdenia a zásadné argumenty sťažovateľa.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP:

19. Zo sťažovateľovho dovolania vyplývala otázka či „je zmenka vystavená na základe leasingovej zmluvy a dohody o vyplnení a použití bianko zmenky akcesorickým záväzkom k hlavnému záväzku – leasingovej zmluve?“, ktorá bola podkladom dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Najvyšší súd s ohľadom na svoju vlastnú rozhodovaciu prax konštatoval, že takáto otázka dosiaľ nebola predmetom dovolacieho prieskumu. Z tohto dôvodu najvyšší súd uzavrel, že bola daná prípustnosť dovolania podaného sťažovateľom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Zo samotného dovolania pritom najvyšší súd vyextrahoval, že podľa sťažovateľa bianko zmenka ako akcesorický záväzok trvá iba dovtedy, kým trvá samotný zabezpečený dlh. Akcesoritu zmenky k hlavnému záväzku už ale najvyšší súd riešil v rámci odvolacieho konania, pričom poukázal na svoje rozhodnutie sp. zn. 4Obo/21/2012 z 31. júla 2012. S odkazom na toto svoje rozhodnutie najvyšší súd ešte uviedol: „Pri uplatňovaní zmenkových pohľadávok preto nemusí veriteľ v spore preukazovať dôvod vystavenia zmenky a právny nárok zo zmenky, za ktorú je poskytnuté ručenie, tento je daný predložením prvopisu zmenky za splnenia formálnych náležitosti, čím zabezpečuje majiteľovi takejto zmenky právo na jej zaplatenie (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. júna 2023 sp. zn. 2Obdo/67/2022 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. júla 2012 sp. zn. 4Obo/21/2012). Zmenka je totiž cenným papierom nesporným, nakoľko vlastník zmenky nemusí pri jej predložení na platenie preukazovať nič iné okrem toho, že je majiteľom zmenky. Nemusí preukazovať, že povinný zo zmenky je skutočným dlžníkom veriteľa, pretože zmenka samotná (pokiaľ je platná) je dostatočným dôvodom pre vznik nároku na čiastku uvedenú na zmenke.“

20. S ohľadom na sťažovateľom namietanú akcesoritu zmenky najvyšší súd konštatoval, „že zmenka nemá vo vzťahu k hlavnému, t. j. kauzálnemu záväzku akcesorickú ani subsidiárnu povahu, kedy na rozdiel od iných občianskoprávných alebo obchodnoprávných zabezpečovacích inštitútov, záväzok zo zabezpečovacej zmenky (kvázi ručiteľský záväzok) neprestáva existovať ku dňu zániku hlavného záväzku, z ktorého dôvodu nie je závislý od trvania zabezpečeného záväzkového (kauzálného) vzťahu, čím sa znásobuje samostatnosť jej právnej povahy a existencie. Preto, ak odvolací súd uzavrel, že zmenkový ručiteľ je samostatným dlžníkom zo zmenky a jeho záväzok nesmeruje len voči konkrétnemu dlžníkovi, z ktorého dôvodu pre jeho záväzok nie je typická zásada akcesority, ani zásada subsidiarity na rozdiel od ručiteľských záväzkov, tak vec správne právne posúdil. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že sa stotožňuje so záverom odvolacieho súdu

ohľadom ojedinelého rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach z 15. októbra 2013 sp. zn. 4CoZm/5/2013 vyjadrujúcim záver rozporný s tým, ktorým sa uberá súdna prax ohľadom akcesority zmenkového zabezpečenia k hlavnému nezmenkovému záväzku, hoci len v rozhodnutiach vydaných v rámci odvolacieho konania (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/21/2012) a nepriamo v dovolacom konaní (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/67/2022), kedy dovolací súd na závery odvolacieho súdu vyjadrené v bode 59. napadnutého rozsudku v plnom rozsahu poukazuje.“.

21. Uvedené zhrnutie najvyššieho súdu sa ústavnému súdu javí ako dostatočné a vyčerpávajúce s ohľadom na relevantnú otázku sťažovateľa v jeho dovolaní. Závery najvyššieho súdu týkajúce sa vzťahu zmenky ku kauzálnemu záväzku, ktorý nemôže mať akcesorický a ani subsidiárny charakter, totiž implicitne vylučujú, aby bolo možné meniť tento charakter dohodou strán, ako sa domnieval sťažovateľ. Okrem samotnej otázky sťažovateľa týkajúcej sa akcesority zmenky sa najvyšší súd vysporiadal aj s existenciou odporujúcej judikatúry, na ktorú odkázal sťažovateľ. Keďže napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný jeho hodnotenia nahrádzať a v tejto situácii nemá ani dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

22. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu (ktorý jeho dovolanie v tejto časti zamietol) nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti namietaného rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie stotožňovať s procesným úspechom.

23. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

24. Z uvedených dôvodov ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa dospel k záveru, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu nemohlo byť v okolnostiach posudzovanej veci porušené sťažovateľovo základné právo na súdnu ochranu, resp. jeho právo na spravodlivé súdne konanie. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa preto odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval vo svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. februára 2024

Libor Duľa
predseda senátu